

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om handel med sälprodukter och lag om ändring av 43 § i jaktlagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att det stiftas en ny lag om handel med sälprodukter och att paragrafen om handel med vilt ändras i jaktlagen.

Den föreslagna lagen om handel med sälprodukter innehåller nationell reglering som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning om handel med sälprodukter. Europaparlamentets och rådets förordning har kompletterats genom en genomförandeförordning som Europeiska kommissionen har antagit. Genom förordningarna förbjuds kommersiellt saluförande av sälprodukter i

stor skala, men undantag är tillåtna i form av småskalig handel utan vinstsyfte.

I den föreslagna lagen om handel med sälprodukter föreskrivs dessutom om de straff- och förverkandepåföljder som enligt Europaparlamentets och rådets förordning om handel med sälprodukter ska fastställas i lag för brott mot förbudet mot handel med sälprodukter. Propositionen har inte några konsekvenser på det system för förbud mot handel med vilt som ingår i den gällande jaktlagen.

Lagarna avses träda i kraft vid en tidpunkt som föreskrivs genom förordning av statsrådet.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 NULÄGE	3
1.1 Lagstiftning och praxis	3
1.2 Lagstiftningen i EU	3
1.3 Bedömning av nuläget	4
2 PROPOSITIONENS MÅL	4
2.1 Målsättning	4
2.2 Alternativa realiseringsätt	4
2.3 De viktigaste förslagen	5
3 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
3.1 Ekonomiska konsekvenser	5
3.2 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet	5
4 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	5
4.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial	5
4.2 Remissyttranden och hur de har beaktats	6
DETALJMOTIVERING	7
1 LAGFÖRSLAG	7
1.1 Lag om handel med sälprodukter	7
1.2 Jaktlagen	8
2 IKRAFTTRÄDANDE	8
3 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	8
LAGFÖRSLAG	10
1. Lag om handel med sälprodukter	10
2. Lag om ändring av 43 § i jaktlagen	12

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge**1.1 Lagstiftning och praxis**

I 5 § i jaktlagen (615/1993) föreskrivs att gråsäl, östersjövikare och knubbsäl i Finland betraktas som vilt. Knubbsälen är med stöd av 37 § 3 mom. i jaktlagen alltid fridlyst och fredningstiderna för gråsäl och östersjövikare utfärdas genom förordning av statsrådet med stöd av 37 § 1 mom. i den lagen. Enligt 10 § i jaktlagen kan det genom förordning av statsrådet föreskrivas att vissa viltarter får jagas med stöd av jaktlicens eller inom ramen för en kvot. Gråsäl och östersjövikare är sådana viltarter. För närvarande beviljas jaktlicens enbart för jakt på gråsäl. Östersjövikare får jagas endast med stöd av dispens som beviljats enligt 41 § i jaktlagen. Jord- och skogsbruksministeriet utfärdar årligen en förordning genom vilken de bytesmängder som får fällas med stöd av jaktlicenser och dispens begränsas. Gråsäl och östersjövikare kan bli byten också genom att de fastnar i fiskeredskap, och en gråsäl eller östersjövikare som påträffats död i fiskeredskap tillhör med stöd av 83 a § 1 mom. i jaktlagen redskapets ägare.

I rådets direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ingår gråsäl och östersjövikare i bilaga V. Detta innebär att populationerna av dessa viltarter ska övervakas och exploateringen av dem begränsas. I detta avseende har Finland genomfört direktivet genom ovan nämnda 10 § i jaktlagen.

En bestämmelse om förbud mot att bedriva handel med vilt i Finland ingår i 43 § i jaktlagen. Med stöd av den har det genom förordning av statsrådet utfärdats bestämmelser om förbud mot handel med vissa viltarter som jagas i Finland. Förbudet baserar sig delvis på Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG om bevarande av vilda fåglar. Direktivet är en kodifiering av rådets direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar. Bestämmelserna i 43 § i jaktlagen tillämpas inte på uppfött eller importerat vilt.

Det gällande förbudet mot handel med visst fågelvilt ändras inte genom den föreslagna lagen.

Handeln med vissa viltarter och produkter av dem är förbjuden eller begränsad genom rådets förordning (EG) nr 338/97 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem. Genom den förordningen har konventionen om internationell handel med hotade arter av den vilda flora och faunan, nedan *CITES-konventionen* (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Flora and Fauna) genomförts. Den reglering som gäller CITES-konventionen ändras inte genom den föreslagna lagen.

Det finns inte några särskilda bestämmelser om handel med sälprodukter i Finland.

1.2 Lagstiftningen i EU

Genom rådets direktiv 83/129/EEG om införsel i medlemsstaterna av skinn från vissa sälungar och produkter av sådana skinn förbjöds medlemsstaternas import av produkter från ungar av grönländssäl och klappmyts för kommersiella ändamål för en viss tid. Direktivets giltighetstid har upprepade gånger förlängts.

Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 av den 16 september 2009 om handel med sälprodukter, nedan *parlamentets och rådets förordning*, förbjöds, med vissa undantag, saluförande av sälprodukter i Europeiska unionen. I förordningen avses med säl exemplar av alla arter av pinnipedia.

I den av Europeiska kommissionen antagna förordningen (EU) nr 737/2010 av den 10 augusti 2010 om genomförandebestämmelser för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter, nedan kommissionens förordning, ingår närmare bestämmelser om förfaranden och förutsättningar för saluförande av sälprodukter i Europeiska unionen.

Europeiska kommissionen har också antagit tekniska riktlinjer (EUT C356, 29.12.2010, s.42) för medlemsstaternas tullmyndigheters övervakning av sådana nummer i kombinerade nomenklaturen som kan gälla förbjudna sälprodukter.

Parlamentets och rådets förordning utarbetades på grund av att medborgarna i Europeiska unionen var upprörda över den säljakt som bedrivs i framför allt Kanada. Det påstås att djuren vållas smärta, ångest och andra former av lidande i samband med dödande och avhudning. I Kanada har dock försäljning, handel och byteshandel med kutpäl varit förbjuden sedan 1987.

Kanada och Norge har fört Europeiska unionens lagstiftning om handel med sälprodukter inför världshandelsorganisationen för genomgång. Ärendet har behandlats under 2013. De sälprodukter som är resultatet av den kommersiella säljakt som bedrivs i Kanada och Norge får inte importeras till Europeiska unionen, vilket lett till den tvist som uppstått. De möjligheter till undantag som Europeiska unionens parlamentets och rådets förordning erbjuder när det gäller import kan i praktiken inte tillämpas på de jaktformer som bedrivs i Kanada och Norge.

1.3 Bedömning av nuläget

Jaktlagstiftningen innehåller inte några sådana bemyndiganden med stöd av vilka kraven i parlamentets och rådets förordning samt kommissionens förordning om handel med sälprodukter kan uppfyllas. Medlemsstaterna åläggs genom parlamentets och rådets förordning att föreskriva om sanktioner med anledning av överträdelser av bestämmelserna i EU-förordningarna.

Enligt den straffrättsliga legalitetsprincipen i 8 § i grundlagen kan straff på grund av en handling utdömas endast om handlingen enligt lag var straffbar när den utfördes. När det har föreskrivits om en straffrättslig påföljd, kan de behöriga myndigheterna besluta om säkringsåtgärder såsom beslag eller förverkandepåföljd.

2 Propositionens mål

2.1 Målsättning

Syftet med propositionen är att verkställa de krav på nationell lagstiftning om ett principiellt förbud mot import av och handel med sälprodukter inom EU och om tillåten import och handel på vissa villkor i enlighet med parlamentets och rådets samt kommissionens förordning.

Avsikten är inte att förbjuda handel med sälprodukter som helhet betraktad, utan förbudet gäller kommersiell och storskalig säljakt. Traditionell och småskalig säljakt och den jakt som vissa ursprungsbefolkningar bedriver har ansetts vara godtagbara jaktformer när det gäller att utnyttja tillgången på säl. De sälprodukter som blir resultatet av dessa jaktformer ska, när vissa kriterier är uppfyllda, kunna saluföras.

Efter det att propositionen har godkänts, kan en ansökan om att bli godkänt organ lämnas in till kommissionen. När organet har godkänts kan lagen om handel med sälprodukter sättas i kraft. Därefter kan de sälprodukter som härrör från finländsk säljakt saluföras och sådana produkter spåras.

2.2 Alternativa realiseringsätt

Eftersom parlamentets och rådets förordning ålägger medlemsstaterna att föreskriva om tillräckliga sanktioner vid överträdelser av förbudet mot handel med sälprodukter, måste den nationella verkställigheten genomföras. Ordalydelsen i förordningarna begränsar de nationella verkställighetsåtgärderna i betydande grad.

Behöriga myndigheter när det gäller import och saluförande av sälprodukter kunde vara jord- och skogsbruksministeriet, Livsmedelssäkerhetsverket, Finlands viltcentral, Finlands miljöcentral och Tullen.

Till jord- och skogsbruksministeriets behörighet hör djurskyddsärenden och viltärenden, vilket gör att ministeriet kan vara behörig myndighet i vissa ärenden som gäller sälar. Inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde kan man föreskriva om behöriga myndigheter vid behov. Livsmedelssäkerhetsverket inspekterar vissa anima-

liska och vegetabiliska produkter med stöd av annan lagstiftning, men uppgifterna är så pass annorlunda att Livsmedelssäkerhetsverket inte är lämplig myndighet för de uppgifter som avses i denna proposition.

Av alla de arter av pinnipedia som avses i artikel 2 i parlamentets och rådets förordning är det bara tre som hör till jord- och skogsbruksministeriets behörighet. Största delen av de arter som hör till djurgruppen pinnipedia, som EU-förordningarna tillämpas på, hör till miljöministeriets behörighet i egenskap av vilda djur. Också Finlands miljöcentral kunde vara behörig myndighet, eftersom den sköter motsvarande uppgifter i fråga om CITES-konventionen. Dessutom behandlas ärenden som gäller sälprodukter i CITES-kommittén, som Finlands miljöcentral deltar i. Finlands miljöcentral vore i sin verksamhet också klart mer oberoende i förhållande till viltförvaltningen.

2.3 De viktigaste förslagen

Det föreslås i propositionen att det föreskrivs om behöriga myndigheter och om straffrättsliga påföljder vid förfaranden som strider mot parlamentets och rådets förordning samt kommissionens förordning.

Finlands viltcentral föreslås vara den behöriga myndighet som beviljar jaktlicens enligt 10 § i jaktlagen och dispens för jakt på gråsäl, östersjövikare och knubbsäl enligt 41 § i den lagen samt tar emot anmälningarna om bytesmängd. Finlands viltcentral ska ges behörighet att bevilja de intyg som avses i artikel 6 i kommissionens förordning över att säljakten uppfyller villkoren för saluförande enligt artikel 3 i parlamentets och rådets förordning. Dessutom ska Finlands viltcentral arkivera de ursprungsintyg som den beviljat. Finlands viltcentral ska enligt förslaget också vara den myndighet som i enlighet med artikel 9 i kommissionens förordning kontrollerar intyg för produkter som importerar från tredje land.

Jord- och skogsbruksministeriet övervakar Finlands viltcentrals verksamhet och fungerar därmed som den myndighet som i enlighet med artikel 9 i kommissionens förordning kontrollerar utfärdandet av ursprungsintyg.

3 Propositionens konsekvenser

3.1 Ekonomiska konsekvenser

Finlands viltcentral kommer att i någon utsträckning få ökade kostnader på grund av propositionen. Ökningen bedöms vara så pass liten, att den inte föranleder något särskilt anslag för de nya uppgifterna. Finlands viltcentral tar ut avgift för de ursprungsintyg som den beviljar i enlighet med 8 § i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992). Avgiften bedöms bli lägre än licensavgiften, eftersom beviljandet av intyg närmast är en kompletterande åtgärd i sammanhanget.

Propositionen genomförs inom ramen för den fastslagna budgetramen och den godkända statsbudgeten.

3.2 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

Det föreslås i propositionen att Finlands viltcentral ges en ny offentlig förvaltningsuppgift. Eftersom jakt på gråsäl och östersjövikare kräver licens, är det ändamålsenligt att beviljande av intyg enligt parlamentets och rådets förordning kopplas till licenssystemet, varvid det samtidigt kan kontrolleras att de fällda bytena varit lovliga. Inom ramen för licenssystemet kan ett sådant arkiv med aktuella uppgifter som avses i kommissionens förordning föras över de intyg som beviljats.

Kontroll av ursprungsintyg för sälprodukter som importerats från tredjeländer på begäran av Tullen ökar Finlands viltcentrals uppgifter i någon mån. Man väntar sig inte att några betydande mängder sälprodukter ska importeras till Finland för försäljning. Man väntar sig inte heller att det ska finnas några speciella problem som kräver utredning i intygen för de importerade produkterna.

4 Beredningen av propositionen

4.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial

Under beredningen av förslaget till parlamentets och rådets förordning överlämnade statsrådet den 25 september 2008 en E-

skrivelse (E 84/2008 rd) och den 23 oktober 2008 en U-skrivelse (U 55/2008 rd) till riksdagen. En kompletterande U-skrivelse överlämnades till riksdagen den 28 april 2009 (E 84/2008 rd/ U 55/2008 rd). Under beredningen av förslaget till kommissionens förordning överlämnades en E-skrivelse till riksdagen den 5 maj 2010.

Propositionen har beretts vid jord- och skogsbruksministeriet.

Propositionen har sänts på remiss.

4.2 Remissyttranden och hur de har beaktats

Remissyttranden har lämnats av justitieministeriet, finansministeriet, miljöministeriet, Finlands viltcentral, Finlands miljöcentral, Polisstyrelsen, Tullen, gränsbevakningsavdelningen vid inrikesministeriet, Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, Finlands Yrkesfiskarförbund FYFF rf, Finlands fiskodlarförbund rf, Suomen hylkeenpyytäjät ry, Finlands naturskyddsförbund rf och Finlands Jägarförbund rf.

Justitieministeriet har föreslagit flera preciseringar av propositionen, och dessa har tagits i beaktande. Justitieministeriet har föreslagit att man kunde överväga att behörigheten att bevilja ursprungsintyg ges till någon annan än Finlands viltcentral på grund av eventuella motstridiga intressen. Behörigheten ges inte någon annan myndighet, eftersom Finlands viltcentral främjar en hållbar viltushållning och inte en så stor exploatering som möjligt.

Finansministeriet har föreslagit en del preciseringar och de har tagits i beaktande.

Finlands miljöcentral har motsatt sig att den åläggs uppgifter och får inte heller sådana genom denna proposition. Miljöministeriet har också motsatt sig uppgifter för Finlands miljöcentral.

Suomen hylkeenpyytäjät ry har motsatt sig myndigheternas inspektionsrätt och den avgift som ska tas ut för ett ursprungsintyg. Inspektionsrätten behövs dock för tillsynen av verksamheten, och avgiften kan inkluderas i priset på sälprodukten.

Övriga förslag till författningsändringar som framförts i yttrandena kan behandlas vid beredning av framtida författningar.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag**1.1 Lag om handel med sälprodukter**

1 §. Tillämpningsområde. Paragrafen innehåller bestämmelser om lagens tillämpningsområde och hänvisningar till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter och kommissionens förordning (EU) nr 737/2010 om genomförandebestämmelser för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter.

2 §. Myndigheter. I det föreslagna 1 mom. föreskrivs att Finlands viltcentral ska vara den myndighet som avses i artikel 6 i kommissionens förordning och som har till uppgift att bevilja de ursprungsintyg som avses i artikel 7.1 i kommissionens förordning för sälar som fällts i Finland. I parlamentets och rådets samt kommissionens förordning föreskrivs om villkoren för beviljande av ursprungsintyg. I övrigt tillämpas 26 § i viltförvaltningslagen (158/2011) på beviljande av intyg.

I 2 mom. föreslås jord- och skogsbruksministeriet vara den myndighet som avses i artikel 9.1 b i kommissionens förordning. Ministeriet ska utöva tillsyn över den myndighet som är etablerad i medlemsstaten och godkänd för att utfärda ursprungsintyg, dvs. enligt 1 mom. Finlands viltcentral. Finlands viltcentral föreslås vara den myndighet som avses i artiklarna 9.1 a och c med uppgift att kontrollera ursprungsintyget för sälprodukter som importeras från tredje land och bevara en kopia av intyg som utfärdats för sälprodukter som härrör från säljakt i Finland.

I det föreslagna 3 mom. föreskrivs att iakttagandet av de förordningar som avses i 1 § ska övervakas av polisen och Tullen. Övervakningen sker inom ramen för den befogenhet att utöva allmän tillsyn över att lagstiftningen efterlevs som föreskrivits för de berörda myndigheterna. Gränsbevakningsväsendet utövar tillsyn endast som tulluppgift.

3 §. Övervakning och inspektioner. I det föreslagna 1 mom. föreskrivs om rätten för den

tillsynsmyndigheten att avgiftsfritt få tillgång till de handlingar och andra uppgifter som är nödvändiga för övervakningen av sälprodukter.

I 2 mom. föreskrivs om den tillsynsmyndighetens befogenhet att inspektera produktionsbyggnader och produktionsanläggningar, förädlingsanläggningar, lager och motsvarande lokaler som ansluter sig till övervakningen av handeln med sälprodukter. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för boende av permanent natur. Övervaknings- och inspektionsrätten är nödvändig för att handeln med sälprodukter ska kunna övervakas effektivt. Den föreslagna bestämmelsen motsvarar 17 § i statsunderstödslagen (688/2001) och 44 § i lagen om finansiering av landsbygdsnäringsgar (329/1999).

I 3 mom. föreskrivs att 39 § i förvaltningslagen (434/2003) ska iakttas vid inspektion. Detta är nödvändigt med tanke på rättsskyddet för den som blir föremål för inspektion och för säkerställandet av att inspektionen går korrekt till.

4 §. Förseelse mot bestämmelserna om saluförande av sälprodukter. I paragrafen föreskrivs om straffpåföljd för brott mot bestämmelserna om saluförande. Straffet föreslås vara böter. Det anses inte vara nödvändigt med något strängare straff. Om saluförandet gäller en art som skyddats genom CITES-konventionen, föreskrivs det om straff i 48 kap. 5 § 3 mom. i strafflagen (39/1989). Enligt artikel 2.3 i parlamentets och rådets förordning avses med saluförande mot betalning införande på gemenskapsmarknaden och därigenom tillhandahållande till tredje part.

Bestämmelser om straff för regleringsbrott finns i 46 kap. 1–3 kap. i strafflagen. Det är fråga om regleringsbrott då det endast är fråga om olaglig import av sälprodukter.

5 §. Ikraftträdande. Bestämmelser om ikraftträdandet av lagen utfärdas genom förordning av statsrådet.

1.2 Jaktlagen

43 §. *Handel med vilt.* Det föreslås att ett nytt 2 mom. fogas till 43 § i jaktlagen. I det föreslagna momentet föreskrivs att bestämmelser om handel med östersjövikare, knobbsäl och gråsäl samt produkter som framställts av sådana sälar finns i lagen om handel med sälprodukter.

2 Ikraftträdande

Tidpunkten för lagarnas ikraftträdande beror på vid vilken tidpunkt kommissionen godkänner Finlands viltcentral som den myndighet som beviljar intyg enligt artikel 6 i kommissionens förordning. Därför ska bestämmelser om ikraftträdandet utfärdas genom förordning av statsrådet.

För att Finlands viltcentral ska kunna an hålla hos kommissionen om att ges en sådan ställning som avses i artikel 6 i kommissionens förordning och därmed ha rätt att bevilja ursprungsintyg enligt artikel 7.1 i den förordningen, måste riksdagen ha godkänt den föreslagna lagen.

3 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Enligt 124 § i grundlagen kan offentliga förvaltningsuppgifter anföras andra än myndigheter genom lag eller med stöd av lag. I denna proposition anföras Finlands viltcentral offentliga förvaltningsuppgifter. Att Finlands viltcentral anföras dessa uppgifter äventyrar inte de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning, eftersom Finlands viltcentral kommer att tillämpa de allmänna förvaltningslagar som också tillämpas på myndigheternas verksamhet. Bestämmelser om iakttagandet av allmänna förvaltningslagar ingår i 26 § i viltförvaltningslagen.

Grundlagsutskottet konstaterar i sitt utlåtande GrUU 48/2010 rd att det är uppenbart att den tillståndsförvaltning som ingår i det förvaltningsuppdrag som anföras Finlands viltcentral är att betrakta som offentliga förvaltningsuppgifter. Tillståndsförvaltningen kan emellertid inte anses omfatta någon be-

tydande utövning av offentlig makt, utan uppgifterna är att betrakta som relativt sedvanlig organisation av jakt och viltvård. Att anföras föreningar utanför myndighetsmaskineriet befogenhet att bevilja detta slag av tillstånd kan också anses vara nödvändigt för att uppgifterna i enlighet med 124 § i grundlagen ska kunna skötas på ett ändamålsenligt sätt.

Med stöd av vad som anförts ovan anses det att en överföring till Finlands viltcentral av de offentliga förvaltningsuppgifter som avses i propositionen uppfyller kravet i 124 § i grundlagen att detta ska behövas för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna och att den inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning.

I artikel 6 i parlamentets och rådets förordning åläggs medlemsstaterna att utfärda bestämmelser om sanktioner för överträdelser av förordningen. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. För att detta krav ska uppfyllas, föreslås det i propositionen straffrättsliga påföljder i sådana situationer där någon part saluför sälprodukter på EU-marknaden i strid med parlamentets och rådets förordning. Den straffrättsliga påföljden föreslås vara böter.

Befogenheterna för de myndigheter som övervakar handeln med sälprodukter ska utvidgas så att de har rätt att få tillgång till handlingar och uppgifter av den som bedriver handel med sälprodukter. Myndigheterna ska dessutom få behörighet att utföra inspektioner i de lokaler där handel med sälprodukter bedrivs. Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande GrUU 69/2002 antagit den linjen att inspektioner av det slag som föreslås kan genomföras, om de inte utförs i utrymmen som används för boende av permanent natur, eftersom straffpåföljden är böter. När lagen om handel med sälprodukter träder i kraft beror på om kommissionen godkänner Finlands viltcentral som utfärdare av intyg. Av denna anledning kan behörigheten inte fastställas nationellt före kommissionens godkännande. Efter godkännande utfärdas bestämmelser om ikraftträdande av lagen genom förordning av statsrådet.

Regeringen föreslår att det begärs utlåtande om propositionen av grundlagsutskottet, ef-

tersom flera grundlagsfrågor anknyter till propositionen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om handel med sälprodukter**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag innehåller bestämmelser om de åtgärder som behövs för att verkställa Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter. Laggen innehåller dessutom bestämmelser om de åtgärder som behövs för att verkställa kommissionens förordning (EU) nr 737/2010 om genomförandebestämmelser för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter.

2 §

Myndigheter

Finlands viltcentral är den myndighet som avses i artikel 6 i den av Europeiska kommissionen antagna förordning som nämns i 1 §.

Jord- och skogsbruksministeriet är den myndighet som avses i artikel 9.1 b och Finlands viltcentral den myndighet som avses i artikel 9.1 a och 9.1 c i den av Europeiska kommissionen antagna förordning som nämns i 1 §.

Tillsyn över att de förordningar som nämns i 1 § följs utövas av polisen och Tullen.

3 §

Övervakning och inspektioner

Tillsynsmyndigheterna har rätt att av aktörer som behandlar, bedriver handel med, importerar, exporterar, lagrar, förädlar, transporterar eller bedriver därmed jämförbar verksamhet med sälprodukter samt av de övriga myndigheter som nämns i 2 § avgiftsfritt få handlingar som gäller försäljning, inköp, bokföring, lagring och transport samt andra handlingar och övriga uppgifter som behövs för övervakning, uppföljning och rapportering enligt denna lag.

Tillsynsmyndigheterna har rätt att inspektera produktionsbyggnader och produktionsanläggningar, förädlingsanläggningar och lager samt motsvarande lokaler som ansluter sig till handeln med sälprodukter. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för boende av permanent natur.

Vid inspektion ska 39 § i förvaltningslagen (434/2003) iakttas.

4 §

Förseelse mot bestämmelserna om saluförande av sälprodukter

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet saluför sälprodukter i strid med bestämmelserna i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om han-

del med sälprodukter och artiklarna 3–5 i kommissionens förordning (EU) nr 737/2010 om genomförandebestämmelser för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs i 48 kap. 5 § 1 mom. 3 punkten i strafflagen (39/1889), för *förseelse mot bestämmelserna om saluförande av sälprodukter* dömas till böter. Bestämmelser om straff

för regleringsbrott finns i 46 kap. 1–3 § i strafflagen.

5 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som föreskrivs genom förordning av statsrådet.

2.

Lag**om ändring av 43 § i jaktlagen**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 43 § i jaktlagen (615/1993), sådan paragrafen lyder i lag 1068/2004, ett nytt
2 mom. som följer:

43 §

Handel med vilt

—————
Bestämmelser om handel med östersjövikare, knubbsäl och gråsäl samt med produkter som framställts av östersjövikare, knubbsäl eller gråsäl finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter, i kommissionens

förordning (EU) nr 737/2010 om genomförandebestämmelser för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1007/2009 om handel med sälprodukter och i lagen om handel med sälprodukter (/).

—————
Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som föreskrivs genom förordning av statsrådet.

—————
Helsingfors den 3 april 2014

Statsminister**JYRKI KATAINEN**Jord- och skogsbruksminister *Jari Koskinen*